

Z přítomné doby

Jak je známo čtenářům P. Z. minulý rok uprchla saská korunní princezna s Gironem, francouzským učitelem její děti, což ovšem učinilo ohromnou sensaci v celém světě. Tato událost zavdala jednomu českému humoristovi látku ke značnému, vtipné historice, již zde pro zábavu čtenářům P. Z. podáváme:

Mé dobrodružství se saskou korunní princeznou Louisou.

Romantická historie od L. T.

Nevím, ve které to asi bylo stanici. Ale rychlík, jenž se právě po zastávce rozjížděl a přešel výhybky, zakročil prudčeji a — já se probudil. Protírám oči, rozhrnuji záclonu na okně; venku svítalo.

"Za tři hodiny jsi v Praze," usoudil jsem podle času na hodinách, "to si ještě zdřímnu." A znovu schoulil jsem se na plyšové křeslo v kupé, jež mi konduktor vykázal a se zvláštní laskavostí po celou dobu jízdy ubávil. Oči se mi opět zvolna zavíraly, když slyším právě přede dveřmi svého oddělení ženský hlas: "Mon Dieu!" A hned na to německy: "A to mám celou cestu stát zde na chodbě? Což vskutku není nikde trochu místa?"

"Nemohu za to, madame," odpovídal konduktor, "tady v předu není docela nic prázdného. Ale na nejbližší stanici vás převedu do zadu, tam bude jistě místo."

"Das ist doch zu dumm," slyšel jsem ještě z úst neznámé pasažérky; pak ozvalo se prokřepnutí lístku a bouchnutí dvířek, jak konduktor odcházel.

Děle jsem to nevydržel! Rozhrnul jsem záclonu u dveří, otočil kliku, odsunul dvířka a několika slovy nabídl neznámé dámě místo ve svém kupé.

Bylo přijato bez nejmenšího zdráhání, ba naopak, s nonchalančí, která až překvapila. Patrně dáma z lepších kruhů. Byla! Nádherná, drahocenná boa splyvalo jí přes pěkně vyklenuté prsa, toaletta upravena byla s parížským chicem a elegancí, na ruce samé zlato, prsteny a náramky.

Schoulila se způsobečně do koutka u okna, skřížila dost koketně drobnou nožku v těsných lakýrkách a pokud jsem se mohl domnívat, prohlížela si mne hustým tmavomodrým závojem.

Rozumí se, že spaní docela přešlo.

"Madame jede asi daleko?" začal jsem duchaplně rozhovor, jen abych vůbec nějak začal.

Ku podivu! Pokrčila rameny a prohodila: "Nevím... Až dle různých okolností..."

Taková divná odpověď! Dle různých okolností!

"Račte tedy být turistkou, která zastaví, kde asi se jí zlíbí?"

"Ani to ne, ale — snad na tom tolik nezáleží kam jedu," řekla s tak jemným, ale jasným pokynem, že jsem jenom vykřikl ze sebe:

"Nu, arcí, arcí že nezáleží. Promiňte mi otázku! Bývá však už tak zvykem na dráhách, že jeden pasažér se táže druhého, kam jede, ani ne tak ze zvědavosti, jako spíše proto, nebudou-li náhodou až na místo spolu."

"Rozumím a jsem vděčna, že se dále netážete, kam jedu. Pravdu vám říci nemohu a lhátí nemám ve zvyku. Mluvme o věcech mimo nás! Nečetla jsem již po kolik dní noviny, děje se něco ve světě? Co dělá válka?"

Aj! Válka rusko-japonská — tot můj koníček. Chopil jsem se vítané příležitosti a uspořádal mé

společníci celou přednášku o Kurapatkinovi, Oyamovi, o osmidení bitvě u Jantaje a na řece Šake. Jevila veliký interes o všechno.

"A co je kromě války nového?"

Bože, co je ještě nového?

"Že v Sasku umřel král Jiří, to račte snad vědět?"

Trhla sebou, nápadně sebou trhla a rychle, jakoby chtěla zakřít nějaké rozpaky, odpověděla:

"Ano, ano to vím, velmi dobře to vím... A co se slyší o Louise?"

"Totiž o hraběnce Montignoso!"

To je až klasické, madame, jaký mají před ní strach, aby nepřijela na pohřeb! Celá rozsáhlá policejní opatření jsou učiněna na dráhách, aby se do Drážďan nedostala..."

Neušlo mi, že neznámá se zachvěla nervosně.

"Jakže — už zde v Čechách ji chtějí zadržeti? A jakým právem? To je hrozné!"

SASKÁ KORUNNÍ PRINCEZNA LOUISA,

nejnější hraběnka z Montignoso, pro níž ženy v Sasku podpíší petici, aby jí král Bedřich August odpustil její poklesek a pojal ji znovu za manželku.

"A směšné zároveň, madame! Považte si, vždyť celý svět se směje těm obavám před přijeze." Co pak chudák může dělat? Sympatie lidu má ovšem na své straně, ale to nestačí. Dnes už není možná, aby jí lid provolal za královnu! Slyšel jsem však, že přistup do Drážďan má jí být bráněn proto, že jsou u dvora obavy, aby její manžel, který přese všechny komedie jež provedla, má jí velmi rád, jí neodpustil a nedovolil návrat..."

"Ach, ty dvorní intriky!" vzdychla dáma. "A jak vy o ní soudíte? obrátila pojednou. "Odsuzujete ji jako špatnou ženu?"

Tak nějak divně ptá se na ten hlas, jakoby předem mě nutil k odpovědi, že nikoliv.

"Odpusťte, madame, ale mám v té věci svůj zvláštní úsudek. Za špatnou ji nepovažuji, nejvýš za lehkomyslnou, nebo teckně nerozvážnou; ale i to je těžko říci, protože nikdo neví, co vlastně předcházelo a jaké byly motivy jejího útěku. Myslím, že pan Giron má také velmi mnoho na svědomí."

"Má," vyhrkla neznámá prudce, ale hned se opět opanovala a opravila: "Jak jsem slyšela, má na jejím neštěstí největší podíl je to nicma..."

"Zaňte ho snad, madame!" vyhrkla zase mně z úst, až jsem se zamrzl.

"Právě proto, že ho znám a to velmi dobře znám, pronáším o něm příkrá slova," řekla má neznámá s přesvědčivým akcentem.

Byl jsem vždy pevně přesvědčen, že Giron je darebák, ale od této chvíle nezvrátě.

Nastala malá pauza. Má neznámá vytáhla z příruční tašky šáteček, odhrnula závoj a přejela jím oči. Tak se mi zdálo, že v nich byly slzy. U čerta, jak tomu rozumět? Je to snad nějaká dvorní saská dáma? Podíle všeho asi ano, když zná Girona! Jak sjímalas oči šáteček a ukládala jej do taštičky, zahlédl jsem na něm vyřivanou korunku...

Podivná historie! Dáma vyšších kruhů, sama v noci na cestách, jede a nechce prozradit kam — pak to vzrušení při zmínce o saském dvoru — tot' bylo příliš nápadné.

Rychlík právě vjížděl do stanice a zastavoval.

"Kde jsme, pane?" ozvala se vysokoivši z křesla.

ru, neboť věste, že hluboce sympatizuji s vámi, poznávaje ve vás —"

Zakryla mně ústa něžnou rukou a zaseptala sotva slyšitelně...

"Ano... jsem... Louise, nešťastná Louise..."

Až se mi srdce zafásko lítostí. Ale hned zase poskočilo radostí nad prožitým dobrodružstvím. To se hned tak nestane všednímu smrtelníku, aby mohl nabídnouti svou společnost a kupě druhé třídy bývalé saské korunní princezny! A za jakých okolností! Jede na pohřeb, třeba že ví, že všechny trati jsou střeženy policií, jenom aby se jí v tom zabránilo. Zadíval jsem se na ni, shroucenou na křesle a jak pravím, srdce se mi sevřelo lítostí. Ale hned pojala mě úzkost.

"Pro boha, madame, a jak pak v Lysé? Což si myslíte, že nebude tam zástup detektivů střežiti každý vlak? Jak chcete uniknouti?"

Chuděrka, byla celá vyděšena a rozčilená.

"Ale, můj bože, jakým právem mě chtějí zadržeti?"

Usmál jsem se trpce. Ovšem, saská korunní princezna nezná pražský bezpečnostní departement!

"Ach, madame," mávl jsem rukou, "právo, neprávo! Po tom se nikdo neptá. Z Drážďan došla telegrafická žádost a to stačí. Tady lze jenom uniknouti lší.

Ale jak?"

Vzchopila se pojednou, jakoby jí elektrická jiskra byla projela hlavou.

"Pane — můj pane, mám k vám hlubokou důvěru..."

"A oprávněnou," dodal jsem, cítě v sobě sílu Herkulovu. "Čím vám mohu sloužit? Poroučejte!"

"Jak jste dobořil! Nikdy vám toho nezapomenu..." A princezna Louise věnovala mně vděčný, dlouhý pohled, který jsem neměně vděčně kvitoval...

Ach, to byly oči! Teď se Gironovi nedívám! Já nemít doma šestičlennou rodinu, kdo ví, co bych neprovedl!

"Nuže, poroučejte madame, jsem vám k službám," opakoval jsem dvorně.

Na několik minut, než přestoupím do rychlíku drážďanského, laskavě mě doprovodíte! Ano? Budete mým manželem pro tu chvíli a prosím — k odvrácení nejmenšího podezření mluvte na mě hodně nahlas a česky."

"Ach, to bude rozkošné. A vy budete říkat, 'ano,' madame! Nic jiného, než slůvko 'ano.' Zapamatujte si vaše milost ono slůvko?"

"Ano," zcela pěkně vyřkla poněkud již veseleji ubohá Louise.

"Bravo, tak to bylo hezky po česku!" liboval jsem si.

"A ještě něco, pane! Na koho mám vděčně vzpomínat?"

"Ach, pravda, docela jsem zapomněl, madame! Moje jméno — eh" — vždyť máš vizitku, napadlo mě.

Podal jsem jí — princezna čtla pozorně:

"Felix Fr — tatko?"

"Fr — rá — tko," slabikoval jsem a vlekádal dále do němčiny: "Pelkooobchodník, Praha, Poříčí."

Poděkovala a uschovala vizitku pozorně do kabelky...

V duchu jsem byl rád, že jsem dal korunní saské princezně svou vizitku.

Kdož může vědět, nebude-li nyní po smrti krále přijata na milost? A pak dojísta vděčně by si na mě vzpomněla a titul "dodavatel saského královského dvora" zaskvěl by se na mé firmě.

To byl geniální nápad, že jsem jí tu vizitku dal!

Saská princezna zatím upravovala svou toaletu. Stáhla závoj hlouběji do obličeje, ovinula boa těsněji kolem krku, pak ale, jakoby se byla pojednou rozmyslila, rozevřela kožený kufr a boa tam ukryla.

"Mohli by mě prozraditi?"

"Arciže, jenom nic nápadného, madame, jsme už v Lysé..."

V několika minutách vlak zastavil. Jaká náhoda! Téměř celý vlak vystupoval.

"Zmužile, madame," pobádal jsem ji ke statečnosti, až strachu jsem měl sám dost!

A na hlas, aby každý kolem to slyšel, volám ještě: "Máme, že — nuško, všechno?"

"Ano."

"Tak pojďte rychle! Je tu ale lidí, co!"

"Ano."

"Princezna hrála moji ženu výborně. Zavěšila se do mě, jako bychom deset let už byli svoji..."

"Veliká stanice, tahle Lysá, že ano?"

"Ano."

Tak šel rozhovor náš neustále. Zpozoroval jsem sice několik pátravých pohledů kolem sebe, ale beze všeho úrazu prošli jsme nádražím na druhou stranu, kam přijeti měl rychlík k Drážďanům.

Nevím už ani, co všechno jsem mluvil, ale svoji roli hrál jsem výborně.

Konečně rychlík přijel. Doprovodil jsem princeznu Louisu až do vozu, ještě minutku zde s ní pobyl a pak teprve nenápadně druhou stranou vagonu opět jsem vyšel. Děkovala mi, hluboce pohnuta a ještě, když vlak se hnul, mávala šátečkem.

Vědomí, že pomohl jsem saské korunní princezně na její cestě inkognito do Drážďan, mě nevýslovně blažilo. Vyvážilo i okolnost, že rychlík ku Praze mi zatím ujel a že nezbylo, než čekat na druhý vlak. Ostatně v Lysé je dobrá nádražní restaurace. Vešel jsem, usadil se ke stolu, poručil si černou kávu a zapálil si viržinko. Pouštím spokojeně obláček za obláčkem a vzpomínám na princeznu, která ujžděla zatím až k Mělníku, když někdo vesele mě zdravil:

"I to se podívejme, pan Vrťátko tady!"

Zdvihnu hlavu a on to vážený přítel z tarokové party, takto vyšší policejní úředník.

"Kde pak se tady bífete? To je náhoda..."

"I to víte, za 'kšeftem', zalhal jsem si.

"A vy?"

"Taky. Jen že se nepodařil," usmál se tajuplně komisař.

"Aha! Však to víme, na koho jste asi čekali! To víte, ona bude tak hloupá a jakorát vám tudy pojedou do Drážďan," posmívám se.

"Co myslíte pane Vrťátko, já vám nerozumím," stavěl se nechápavým komisař.

"I bodeit, to povídejte někomu jinému! Čekali jste saskou korunní princeznu Louisu, však to víme!"

Komisař dal se do nehorázného smíchu.

"A tohleto je dobrá! Nedejte se vysmát! Ta se chudák nemůže ani hnout. Na první štaci by ji zadrželi. Ale ženská v tom byla, to je pravda a taky náhodou Louise," dodával.

Poznámka komisaře mě trochu zamrzela.

"Eh, to nedělejte tajnosti a teckněte mi přece něco nového," pobízel jsem ho.

Přišoupl ke mně židli blížeji a ztlívil hlas, důvěrně mi sděloval: "Dostali jsme včera aviso, že pojedete přes Lysou jedna prohnaná mezinárodní šejdířka, Louise Dermoutová a že nejspíše tady bude přestupovat k Děčínu. Ale nepřijela, jak mi detektivové hlásili. Měla přijeti docela sama, veliké boa kolem krku — ale žádná taková dáma nepřijela..."

"Tady je horko, pane komisaři, nezdá se vám," přerušil jsem jeho řeč. Bylo mi opravdu najednou velmi horko.

Pokračování na straně 3.